Пише: Григорије Војводић
четвртак, 18 фебруар 2010 15:06

Најновија офанзива привремених „косовских институција” у правцу признавања „независног Косова” од још већег броја земаља показује да тамо где има дима, има и ватре. То је доказ да хајка на владику Артемија није иницирана само „неправилностима” у пословању Епархије рашко-призренске, већ има за циљ и уклањање јединог човека који је заиста стајао на путу легализације нарко-НАТО „државе”.

Покушај да се илегална творевина на тлу Србије легализује био је и Меморандум о разумевању, којим је Црква требало да прихвати „обновљене” светиње, које су шиптарске банде дивљачки, на очиглед целог „цивилизованог” света, попалиле и порушиле, док су их „косовске институције” обновиле. Ово прихватање меморандума требало је да буде први корак у бар неформалном признавању легалности “косовских институција” од стране Србије. Пошто владика Артемије није хтео да потпише овај меморандум, требало га је изоловати. То је учињено преко викарног епископа Теодосија Шибалића, који је кршећи велики број канона и прописа Цркве отказао послушност надлежном архијереју, а потом постао главни ослонац свих оних који су хтели да се меморандум прихвати у епархији. Међу њима су били српски актуелни политичари, шиптарски „званичници”, појединци унутар Цркве и њихови ментори из америчке администрације. На владику Артемија је у то време вршен прљав притисак.

Прво је Теодосије Шибалић покушао да убеди поједине монахе одане владици Артемију да је владика Артемије постао психички неурачунљив јер неће да прихвати такву „благодат” каква је фамозни меморандум. Он је хтео да се владика одстрани из епархије под изговором да му је потребна лекарска помоћ. Пошто му тај план није успео, онда је Синод претио Артемију да ће покренути поступак против њега за непоштовање одлука Сабора.

Све ово се догађало прошле године. Владика Артемије је знао да би се поступак који би био покренут против њега отезао у недоглед и да за то време не би могао да врши функцију надлежног архијереја Епархије рашко-призренске, већ би то уместо њега радио администратор. Администратор би био човек који прихвата меморандум и сарађује са „косовским институцијама”. Зато владика, бирајући између Сциле и Харибде и меморандума, прихвата меморандум.

Међутим, владика на терену не жели да постављањем свештеника у порушене светиње

угрози њихове животе, због квалитета „обнове” (црква у Призрену је „обновљена” тако да сама од себе може да се сруши) и због тога што су ти објекти на територији која је етнички очишћена од Срба па би свештеници били незаштићене мете локалних Шиптара, али би били, у случају да је то медијски потребно, и доказ да је Косово „мултиетничка држава”. Владику Артемија Синод покушава да изолује у Призрен, па му тада епископ нишки, а сада патријарх српски Иринеј, помпезно пред камерама, предаје на коришћење „обновљени” двор Епархије рашко-призренске и дирљиво саопштава “да напокон може да се врати кући”.

План је био да се владика Артемије изолује у Призрен, где би са своја два сарадника био окружен војницима КФОР-а. Пошто владика Артемије није прихватио да напусти манастир и српску енклаву Грачаницу, свима је постало јасно да ће спровођење меморандума ићи далеко теже него што је очекивано. Зато се подиже нова хајка на владику Артемија. Поново се покрећу исте оптужбе и иста питања на које је владика пре више од годину дана већ одговорио. Прича о фамозном „Раде неимар“ предузећу била је актуелна и раније и комисија Синода је проверавала пословање епархије, али је сва документација коју су добили лично од владике Артемија била уредна.

Овог пута видимо да је владика Артемије изложен већ опробаном методу медијске сатанизације, који смо, нажалост, колективно искусили на својој кожи. Нови администратор епархије се својски труди да у медијима укаља владику Артемија и представи га као инфериорног човека који је „поседнут“ извесним Симеоном Виловским. Симеон Виловски је представљен као некакво архетипско оличење зла или, као што рече нови администратор епархије, „мрачан човек“.

Без обзира на то ко је коме ту мрачан, владика Артемије се нашао на путу многима, од ситних српских лифераната, тајкунчића и политичара који су преко својих испостава на Косову и Метохији хтели да перу новац (не заборавимо на КиМ не постоји порез), па све до великих “босова” нарко-мафије међу којима су и чланови бивше администрације Била Клинтона и ЕУ. Већина оних који су Србима на КиМ дошли главе има приватне фирме на КиМ преко којих пере прљави новац од наркотика, оружја, продаје органа и људи. Међу њима је свакако, нама по злу најчувенија, Мадлен Олбрајт, затим Кушнер, Холбрук, итд.

Читав овај бизнис не може да проради пуном паром док капитал не почне да протиче кроз „легалне институције”. На путу легализовања ових институција је до сада стајао владика Артемије. Ипак, признање Косова и Метохије као државе је од највећег значаја за америчке геостратешке циљеве. Знам да ће неки рећи да износим приче о теорији завере, али не ради се ни о каквој теорији завере већ о постизању циљева једне

суперсиле и светског прљавог бизниса. Пошто ни суперсила ни прљави светски бизнис не могу више чекати да Срби напокон сами признају „државу” Косово, потребно је радикалним мерама то убрзати. Зато се офанзива врши у неколико праваца, а на једном од њих је стајао владика Артемије.

Да ли је Симеон Виловски крив, утврдиће надлежни органи. Да ли је владика Артемије знао или није знао за деловање Симеона Виловског, и то ће бити утврђено. Међутим, последице овакве хајке на владику Артемија биће видљиве ускоро. Најгоре је што те последице на својој кожи неће осетити они који су хајку покренули и који је воде, већ ће их осетити наш народ на КиМ. Циљ је да се преко српских светиња на КиМ у свету створи лажана слика о “мултиетничности” Косова и да се прикаже како у “легалној и правној држави” Косово постоје православни манастири и цркве, у којима живе православни монаси. То што у неким манастирима и данас монаси живе као у гетоу и то што након признања (посредног или непосредног, свеједно) „државе” Косово од стране Србије неће бити народа који ће посећивати те манастире и цркве, никога није брига. Додуше, ко овде још брине о народу?